

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ยุคแห่งการพัฒนาเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของไทย เริ่มขึ้นอย่างจริงจังและมีระเบียบแบบแผนนับตั้งแต่รัฐบาลได้จัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจขึ้นเป็นฉบับแรก เมื่อการพัฒนาเศรษฐกิจผ่านพ้นไปราว 10 ปี การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมของประเทศเริ่มเห็นได้ชัดเจนขึ้น อัตราการขยายตัวทางอุตสาหกรรมเป็นไปอย่างรวดเร็ว ผู้ประกอบการที่นำสินค้าเข้ามาจากต่างประเทศได้เริ่มเปลี่ยนเป็นนักอุตสาหกรรม จัดสร้างโรงงานผลิตสินค้าขึ้นเอง เพื่อทดแทนการนำเข้า ผู้ส่งสินค้าพืชไร่ออกก็ได้หันมาจัดตั้งโรงงานแปรรูป มีการระดมเงินจากทั้งภายในประเทศและจากต่างประเทศมาใช้เพื่อการลงทุนและได้รับการพัฒนาปรับปรุงให้ทันสมัยยิ่งขึ้น (สถาวร กวิตานนท์ 2528: 113)

ลักษณะการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศที่ผ่านมามีทำให้เกิดปัญหาการพัฒนาประเทศที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้คือปัญหาของการกระจายการพัฒนาให้สมดุลกันในส่วนต่าง ๆ ของประเทศให้มากที่สุด ผลประโยชน์ที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาส่วนใหญ่คงอยู่ในพื้นที่บางแห่ง โดยเฉพาะบริเวณกรุงเทพมหานคร ปัญหานี้ฝักตัวมานานจนทำให้ความแตกต่างของรายได้ระหว่างเมืองและชนบทร้ายแรงยิ่งขึ้น โดยเฉพาะในภาคตะวันออกเฉียงเหนือจนเกิดถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อความมั่นคงปลอดภัยของประเทศในปัจจุบัน

การพัฒนาชนบทซึ่งเป็นเป้าหมายสำคัญที่สุดของรัฐบาลทุกสมัย ในระยะหลังนี้จะไม่ประสบความสำเร็จหากไม่พัฒนาเมืองและแหล่งงานอุตสาหกรรม ซึ่งเป็นที่มาของรายได้ของประชากรของประเทศ การพัฒนาเมืองและแหล่งอุตสาหกรรมเท่าที่ผ่านมาก็เป็นปัญหาเช่นเดียวกับปัญหาของประเทศไทยคือยังไม่สามารถกระจายออกไปยังภูมิภาค

ต่าง ๆ ให้ได้มากยิ่งขึ้น ส่วนใหญ่ยังเกาะกลุ่มกันอยู่ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียง ปัญหาการกระจายการพัฒนาดังกล่าวมีผลต่อปัญหาความแออัดและการขยายตัวของ กรุงเทพมหานครโดยตรง หากสามารถแก้ปัญหการกระจายการพัฒนาดังกล่าวไปสู่ภูมิภาคได้มากขึ้นเท่าไรก็สามารถลดการเติบโตและบรรเทาปัญหาต่าง ๆ ในกรุงเทพมหานครได้มากขึ้นเท่านั้น (พูนสิน เฉลิม่วงศ์. 2525: 21) ทั้งหมดนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากปัญหาโครงสร้างระบบเศรษฐกิจและการตั้งถิ่นฐานของประชากรต่อไปนี้ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, บรรณาธิการ 2530: 97-98)

1. โครงสร้างทางเศรษฐกิจและการผลิตของภาคต่าง ๆ ส่วนใหญ่ยังพึ่งพาการเกษตรอยู่มาก กิจกรรมอุตสาหกรรมและบริการยังไม่กระจายไปสู่ส่วนภูมิภาคมากนัก และมากระจุกตัวกันอยู่ในภาคกลางและกรุงเทพมหานคร

2. ลักษณะการตั้งถิ่นฐานของประชากรยังเป็น "ชุมชนแบบชนบท" อยู่ กล่าวคือประชากรส่วนใหญ่ของประเทศกว่าร้อยละ 80 ยังอาศัยอยู่ในชนบท การอพยพเคลื่อนย้ายประชากรที่ผ่านมาเป็นการโยกย้ายถอนรากจากชนบทหนึ่ง ไปสู่อีกชนบทหนึ่ง เพื่อแสวงหาพื้นที่เพาะปลูกหรือที่ทำกินใหม่ การอพยพของคนชนบทหนึ่ง เข้าสู่เมืองยังมีไม่มากนัก

3. การขยายตัวเติบโตของเมืองส่วนใหญ่มีเฉพาะในบริเวณกรุงเทพมหานครเท่านั้น เมืองอื่น ๆ ในส่วนภูมิภาคมีอัตราการเติบโตค่อนข้างช้ามาก ประชากรที่ตั้งถิ่นฐานอยู่ในเมืองทั้งประเทศมีสัดส่วนคงที่หรือประมาณร้อยละ 16-17 ของประชากรทั้งประเทศเท่านั้น การเติบโตเฉพาะกรุงเทพมหานครนี้สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการรวมตัวของกิจการอุตสาหกรรมที่กระจุกตัวกันอยู่ในบริเวณกรุงเทพมหานคร สร้างความแออัดให้แก่กรุงเทพมหานครทวีมากขึ้นโดยลำดับ

ฉะนั้นในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 จึงได้กำหนดแนวทางที่จะกระจายความเจริญและกิจกรรมทางเศรษฐกิจไปสู่ส่วนภูมิภาค โดยได้คัดเลือกพัฒนา "พื้นที่เฉพาะ 5 แห่ง" และ "พัฒนาระบบเมือง" ในส่วนภูมิภาคให้เข้ามามีส่วนเสริมใน

การปรับโครงสร้างและการผลิตด้านการเกษตรและอุตสาหกรรมให้ได้ผลดียิ่งขึ้น กล่าวคือ ได้คัดเลือกพื้นที่เฉพาะแถบชายฝั่งทะเลตะวันออกของอ่าวไทย ภาคตะวันตก บริเวณชายแดนของภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ และภาคใต้ เพื่อทำการเร่งรัดเป็นกรณีพิเศษ ซึ่งจะมีส่วนในการแก้ปัญหาทางด้านความมั่นคงตามบริเวณชายแดนได้ด้วย ขณะเดียวกันได้กำหนดที่จะ "พัฒนาระบบเมืองหลักและเมืองรอง" ขึ้นในภาคต่าง ๆ ตลอดทั้งพัฒนากรุงเทพมหานครไปในลักษณะที่จะช่วยสร้างความสมดุล "ระบบเมือง" ให้ดียิ่งขึ้นในอนาคต (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, บรรณาธิการ 2530: 98)

ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 5 รัฐบาลได้กำหนดนโยบายที่จะพัฒนาพื้นที่ 3 จังหวัดชายฝั่งทะเลตะวันออก อันได้แก่ จังหวัดชลบุรี ระยองและฉะเชิงเทรา เนื้อที่ประมาณ 8.3 ล้านไร่ ประชากร 1.6 ล้านคน ให้เป็นศูนย์กลางความเจริญและแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมหลักของประเทศในอนาคต โดยพิจารณาข้อได้เปรียบที่พื้นที่ 3 จังหวัดนี้เป็นท่าเรือน้ำลึก สนามบินอู่ตะเภา พลังงานจากก๊าซธรรมชาติ และโครงข่ายกิจการขั้นพื้นฐานอื่น ๆ ที่สมบูรณ์กว่าในภาคอื่น ๆ (สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, บรรณาธิการ 2530: 99)

การพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกได้เริ่มมีการวางแผนและปฏิบัติการอย่างจริงจังมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2524 โดยกำหนดแนวทางการพัฒนาพื้นที่แถบนี้ให้ เป็นศูนย์กลางความเจริญแห่งใหม่ เพื่อสนับสนุนการกระจายกิจกรรมทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมไปสู่ส่วนภูมิภาคอย่างเป็นระบบ เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมหลักและอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่น ๆ ให้มีความเจริญสมบูรณ์ในตัวเอง อันเป็นการเสนอทางเลือกแหล่งที่ตั้งอุตสาหกรรมใหม่ในอนาคต โดยไม่ต้องมาอยู่บริเวณกรุงเทพมหานคร ทั้งนี้จะเป็นการชลอการเติบโตและบรรเทาความแออัดของกรุงเทพมหานครลงได้ และจะเป็นประตูทางออกให้กับภาคตะวันออกเฉียงเหนือในการที่จะส่งสินค้าออกไปจำหน่ายต่างประเทศโดยไม่ต้องผ่านกรุงเทพมหานคร (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 2531: 1)

ในขณะที่เดียวกันก็มีการจัดระบบบริการด้านโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ท่าเรือน้ำลึก ถนน รถไฟ ไฟฟ้า โทรศัพท โทรเลข ฯลฯ รวมตลอดทั้งวางแผนล่วงหน้าสำหรับผลกระทบที่จะตามมาทั้งในด้านกาารเพิ่มขึ้นของชุมชนและสิ่งแวดล้อม (สาวิตต์ โภธิวิหค 2528: 135)

ถึงแม้ว่าบทบาทในการพัฒนาอุตสาหกรรมเริ่มมีมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดในระยะนี้ แต่คงไม่มีใครปฏิเสธถึงความสำคัญของภาคเกษตรกรรมซึ่งถือเป็นพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของประเทศได้ การเจริญเติบโตแบบควบคู่กันไประหว่างภาคอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมตามแนวของอุตสาหกรรมการเกษตร (Agro-Based Industry) หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือนำเอาผลผลิตทางการเกษตรซึ่งเป็นผลผลิตขั้นปฐมภูมิ (Primary Product) มาแปรรูปให้เป็นสินค้าอุตสาหกรรมซึ่งมีลักษณะเป็นผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปหรือกึ่งสำเร็จรูป (Finished or Semifinished Product) โดยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์ เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มให้กับสินค้าเกษตรกรรมทั้งหลาย (วรวิทย์ วัฒนกุลจรัส 2531: 50-51) ภาคอุตสาหกรรมจะพัฒนาไปไม่ได้หากเราไม่สามารถพัฒนาภาคเกษตรควบคู่กันไป ซึ่งดูเหมือนว่าประเทศน่าจะก้าวไปสู่ความเป็น NIC's ในลักษณะประเทศอุตสาหกรรมที่มีการพัฒนาการเกษตรที่มั่นคงแข็งแรงเป็นหลัก

จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นจังหวัดที่ยังคงพึ่งการกสิกรรมเป็นหลัก ผลผลิตของภาคเกษตรในปี พ.ศ. 2525 คิดประมาณร้อยละ 58 ของผลผลิตของจังหวัด ซึ่งในจำนวนนี้ร้อยละ 44 เป็นการกสิกรรม พืชที่ปลูกส่วนใหญ่คือข้าวและมันสำปะหลัง สาขาเศรษฐกิจที่มีความสำคัญรองมาจากภาคเกษตรคือ การค้า ร้อยละ 21.1 และการบริการร้อยละ 6.9 ส่วนภาคอุตสาหกรรมนี้มีสัดส่วนเป็นเพียงร้อยละ 2.3 ของผลผลิตรวมของจังหวัด และอุตสาหกรรมส่วนใหญ่เป็นอุตสาหกรรมขนาดกลางและขนาดย่อม และเป็นอุตสาหกรรมที่มีลักษณะเป็นการแปรรูปสินค้าการเกษตร (อัจฉา วัฒนานุกิจ 2529: 53) อันมีลักษณะพิเศษในตัวเองแตกต่างไปจากอุตสาหกรรมรูปแบบอื่น ซึ่งนักลงทุนท้องถิ่นสามารถเข้ามามีส่วนร่วมได้ โดยพิจารณาจากความเป็นไปได้ในแง่ของทรัพยากรและสิ่งอำนวยความสะดวก

สะดวกที่มีอยู่พร้อม (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา 2530: 94) ในอนาคต คาดว่าแนวโน้มการลงทุนจะเพิ่มขึ้นอีก โดยเฉพาะอุตสาหกรรมการเกษตรและอุตสาหกรรม เพื่อการส่งออก เนื่องจากจังหวัดฉะเชิงเทรามีศักยภาพหลายประการที่เอื้ออำนวยต่อการ ลงทุน (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัดฉะเชิงเทรา 2531: 2) เช่น

1. ทำเลสถานที่เหมาะสม อยู่ใกล้กับท่าเรือและนิคมอุตสาหกรรมต่าง ๆ โดยเฉพาะ โครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
2. การคมนาคมสะดวก มีถนนที่เชื่อมต่อจังหวัดใกล้เคียงและกรุงเทพมหานคร และโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก ตลอดทั้งอีสานใต้สะดวก
3. วัตถุดิบ มีวัตถุดิบทางด้านการเกษตรหลาย ๆ ประการ มีมากเพียงพอต่อ การนำมาพัฒนาลงทุนอุตสาหกรรมได้
4. ได้รับการสนับสนุนสิทธิประโยชน์ต่าง ๆ จากสำนักงานคณะกรรมการ ส่งเสริมการลงทุน
5. ค่าแรงขั้นต่ำ ต่ำกว่ากรุงเทพมหานครและจังหวัดใกล้เคียงบางจังหวัด เช่น สมุทรปราการ นอกจากนี้ยังเป็นจังหวัดที่สามารถพัฒนาระบบสาธารณูปโภคบางอย่าง รองรับได้รวดเร็วและกว้างขวาง เช่น ไฟฟ้า โทรศัพท เป็นต้น

แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกมีวัตถุประสงค์ให้จังหวัดฉะเชิงเทราเป็น เมืองชุมชนที่เป็นศูนย์กลางเกษตรกรรมหลัก ซึ่งจะรับการพัฒนาเป็นเมืองศูนย์กลาง การเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร (สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา 2530 ก: 52-58) ดังจะเห็นได้ว่าจังหวัดฉะเชิงเทรามิได้ถูกกำหนด ให้เป็นศูนย์กลางการพัฒนาอุตสาหกรรมหลัก ๆ เช่น จังหวัดชลบุรีและระยอง แต่จังหวัด ฉะเชิงเทรา จะเป็นศูนย์กลางตลาดการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทาง การเกษตร ซึ่งครอบคลุมพื้นที่การเกษตรในภาคตะวันออก หากโครงการที่กำหนดไว้เป็น ไปตามแผนโครงสร้างทางเศรษฐกิจของจังหวัดฉะเชิงเทราจะเปลี่ยนไปบ้าง แต่อย่างไร

ก็ตามภาคเกษตรก็ควรจะเป็นภาคที่มีความสำคัญมากที่สุดของจังหวัด เพราะจะเป็นตัวเชื่อมโยงระหว่างสาขาการผลิตเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม (สำนักงานอุตสาหกรรมจังหวัด ฉะเชิงเทรา 2530: 13)

การที่รัฐบาลได้กำหนดให้จังหวัดฉะเชิงเทราเป็นจังหวัดหนึ่งในแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก โดยเป็นศูนย์กลางตลาดการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร การพัฒนาจังหวัดฉะเชิงเทราซึ่งปัจจุบันเป็นสิ่งคมเกษตรกรรมให้กลายเป็นสิ่งคมอุตสาหกรรมหรืออุตสาหกรรมการเกษตรนั้น จะทำให้เกิดความเจริญรุ่งเรืองทางเศรษฐกิจและเกิดการเปลี่ยนแปลงมากมายในจังหวัด ย่อมมีความจำเป็นต้องมีการพัฒนาการศึกษาของจังหวัดให้มีความสอดคล้องกับการพัฒนาสิ่งคมอุตสาหกรรมและอุตสาหกรรมการเกษตรที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเตรียมคนให้มีความพร้อมจะประกอบอาชีพในงานอุตสาหกรรม มีการเสริมสร้างให้ประชาชนในภูมิภาคนี้เข้าถึงการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ และมีความสามารถในการปรับตัวในสิ่งคมลักษณะใหม่ ถ้าหากคนในท้องถิ่นไม่ได้รับการพัฒนาจะทำให้คนในท้องถิ่นอื่นเข้าสู่ตลาดแรงงานมากขึ้น นอกจากนี้การศึกษายังมีความสำคัญในการเตรียมคนให้สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ อันจะเกิดขึ้นจากการเปลี่ยนแปลงของสิ่งคมอีกด้วย สิ่งเหล่านี้เป็นหน้าที่สำคัญอย่างหนึ่งของการศึกษา ซึ่งมีความจำเป็นจะต้องพัฒนาอย่างยิ่งเพื่อสนับสนุนการพัฒนานั้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกที่กำลังขยายตัวอย่างรวดเร็วในขณะนี้

การศึกษาเป็นหัวใจของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม เพราะการศึกษาเป็นการเตรียมคนเข้าสู่ระบบเศรษฐกิจ และขณะเดียวกันก็จะทำหน้าที่ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงเพื่อสร้างสังคมใหม่ที่เหมาะสมกับความต้องการของประชาชนที่อยู่ในสังคมนั้น (อรทัย เพียรธรรม 2529: 1) ดังนั้นการศึกษาจึงมีบทบาทสำคัญมากในการส่งเสริมการพัฒนาสิ่งคมอุตสาหกรรม บทบาทดังกล่าวรวมถึง (จินตนา ยูนิพันธ์ 2529: 113)

1. บทบาทในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนในท้องถิ่น โดยมุ่งให้รับรู้ และเกิดความเข้าใจในการเปลี่ยนแปลงของสังคมที่เกิดขึ้นและอาจเกิดขึ้นต่อไปรวมทั้ง สามารถปรับตัวให้อยู่ในสังคมอุตสาหกรรมได้อย่างปลอดภัยและมีความสุข
2. บทบาทในการพัฒนากำลังคน เพื่อตอบสนองความต้องการกำลังแรงงาน ในสาขาวิชาต่าง ๆ
3. บทบาทในการพัฒนาคุณภาพของประชาชนในด้านค่านิยมที่จำเป็นในการ ดำรงชีวิตในสังคมอุตสาหกรรม ได้แก่ การตรงต่อเวลา ชยัน กระตือรือร้น ความเป็น วิชาชีพ รับผิดชอบ และรู้จักการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น การจัดการศึกษาเพื่อสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่ง ทะเลตะวันออกของจังหวัดฉะเชิงเทราจึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง เพราะการศึกษาเป็น รากฐานอันสำคัญยิ่งในการพัฒนาประเทศให้เจริญรุ่งเรืองทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม และ ความมั่นคงปลอดภัย เมื่อสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมืองของประเทศ เปลี่ยนไป นโยบายของรัฐเกี่ยวกับการจัดการศึกษาจึงเปลี่ยนไปด้วย เพื่อสนองความ ต้องการและการเปลี่ยนแปลงของสังคมในปัจจุบัน (แผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520) โดยเฉพาะอย่างยิ่งการศึกษาระดับประถมศึกษาซึ่งเป็นรากฐานอันสำคัญยิ่งสำหรับ การศึกษาทั้งหมดของชาติ และเป็นการศึกษาในระดับเดียวที่ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ มีโอกาสได้รับ เป็นระดับการศึกษาที่ปูพื้นฐานความรู้ทั้งหลายให้แก่เด็ก ทั้งยังเป็นเครื่อง สะท้อนความรู้สึคนึกคิดและความต้องการของสังคม ประกอบกับประชากรในจังหวัด ฉะเชิงเทราเมื่อจบการศึกษาระดับประถมศึกษาคือพ้นเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับแล้ว มี อัตราการศึกษาต่อต่ำมาก ปีการศึกษา 2530 เรียนต่อร้อยละ 36.76 อำเภอที่มีอัตรา การเรียนต่อน้อยที่สุดคืออำเภอสนามชัยเขตร้อยละ 8.16 (สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดฉะเชิงเทรา 2530 ข: 2) จึงจำเป็นต้องเตรียมบุคลากรเหล่านี้ให้มีค่านิยมที่ จำเป็นในการดำรงชีวิตในสังคมอุตสาหกรรมและอุตสาหกรรมเกษตร ปรับตัวในสังคม ได้ และมีพื้นฐานความรู้ในด้านการทำงานพื้นฐานอาชีพที่ประชาชนในท้องถิ่นกระทำอยู่ อาชีพ

ที่มีวัตถุประสงค์ในท้องถิ่นและอาชีพที่เกี่ยวข้องกับงานอุตสาหกรรม มีความรู้ความสามารถตาม
ควรแก่วัย สามารถประกอบอาชีพที่เหมาะสมกับวัย การเรียนการสอนวิชาพื้นฐาน
วิชาซึ่งจะต้องเน้นให้มีการฝึกงานอาชีพที่เป็นที่ต้องการของสังคมอุตสาหกรรมและอุตสาหกรรม
การเกษตร

ผู้วิจัยในฐานะที่เป็นครูผู้สอนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด
ฉะเชิงเทรามาเป็นเวลาหลายปี จึงมีความสนใจที่จะศึกษาว่าควรดำเนินการจัดการศึกษา
ระดับประถมศึกษาของจังหวัดฉะเชิงเทราอย่างไรจึงจะสนับสนุนการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล
ตะวันออก โดยคำนึงถึงความจำเป็นและความต้องการในการประกอบอาชีพของนักเรียน
ภายใต้สถานการณ์เศรษฐกิจและสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปตามแผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล
ตะวันออกในอนาคต

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาการจัดการประถมศึกษาในจังหวัดฉะเชิงเทรา เพื่อสนับสนุนแผนพัฒนา
พื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกในทศวรรษหน้า

ขอบเขตของการวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิเคราะห์ สังเคราะห์จากความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
จำนวน 3 กลุ่ม คือ คณะทำงานโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกของสำนักงาน
คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการการพัฒนาพื้นที่
ชายฝั่งทะเลตะวันออก สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและ
ผู้บริหารการศึกษาในจังหวัดฉะเชิงเทรา
2. การวิจัยครั้งนี้เป็นความเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับสภาพจังหวัดฉะเชิงเทรา
การจัดการประถมศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทราใน 10 ปีข้างหน้า

3. การวิจัยใช้เทคนิค EDFR (Ethnographic Delphi Futures Research) จำนวน 2 รอบ คือ การสัมภาษณ์และแบบสอบถามในช่วงเดือนกุมภาพันธ์ถึงเดือนมิถุนายน 2532

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. ผู้เชี่ยวชาญแสดงความคิดเห็นเต็มที่ เต็มความสามารถ และเป็นความรู้สึที่แท้จริง
2. วัน เวลาในการตอบแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม ไม่มีผลต่อความเชื่อถือของความคิดเห็น

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

การจัดการประถมศึกษา หมายถึง แนวคิดเกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับประถมศึกษา ในเรื่อง (1) คุณลักษณะนักเรียนที่พึงประสงค์ (2) จุดมุ่งหมาย (3) เนื้อหาวิชา (4) วัยเริ่มเรียน (5) ระยะเวลาเรียน (6) บทบาทครู และ (7) บทบาทผู้ปกครอง

แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก หมายถึง แผนพัฒนาตามแนวนโยบายของรัฐที่จะให้พื้นที่จังหวัดชลบุรี ระยอง และฉะเชิงเทรา เป็นศูนย์กลางอุตสาหกรรมใหม่ในอนาคต

ฉะเชิงเทรา หมายถึง จังหวัดที่แผนพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออกกำหนดให้เป็นศูนย์กลางตลาดการเกษตรและอุตสาหกรรมแปรรูปผลผลิตทางการเกษตร

ความคิดเห็น หมายถึง แนวความคิด ความเชื่อ และทัศนคติของผู้เชี่ยวชาญ
ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้เชี่ยวชาญ หมายถึง คณะทำงานโครงการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเลตะวันออก
ของสำนักงานคณะกรรมการประถมศึกษาแห่งชาติ เจ้าหน้าที่สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา
พื้นที่บริเวณชายฝั่งทะเลตะวันออก สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสัง
คมแห่งชาติ และผู้บริหารการศึกษาในจังหวัดฉะเชิงเทรา ตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยตั้งไว้

ผู้บริหารการศึกษา หมายถึง ศึกษาธิการจังหวัด ผู้อำนวยการการประถม
ศึกษาจังหวัด ผู้ช่วยผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ/
กิ่งอำเภอ ผู้ช่วยหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ผู้บริหารการศึกษาระดับประถมศึกษาจังหวัดฉะเชิงเทรา จะใช้ผลการ
วิจัยในการวางแผนการศึกษา เพื่อพัฒนาเด็กให้เป็นกำลังคนรองรับโครงการพัฒนาพื้นที่
ชายฝั่งทะเลตะวันออกให้ดียิ่งขึ้น
2. เป็นแนวทางให้ผู้มีหน้าที่จัดทำหลักสูตรท้องถิ่น ได้นำผลการวิจัยไปใช้ปรับปรุง
หลักสูตรในกลุ่มประสบการณ์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมและสนองการพัฒนาพื้นที่ชายฝั่งทะเล
ตะวันออก